

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 391/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. W. a G. M., obaja bytom T. a T. W., T. zastúpených advokátom JUDr. Ľ. M., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 1163/94 z 27. februára 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 220/05 z 15. decembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. W., G. M. a T. W. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. júna 2006 doručené podanie M. W. a G. M., obaja bytom T. a T. W., T. (ďalej len „sťažovatelia“), ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd vyplývajúcich z Ústavy SR*“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovatelia namietajú porušenia

svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 1163/94 z 27. februára 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 220/05 z 15. decembra 2005 vo veciach ich návrhu o určenie, že sú podielovými spoluvlastníkmi jednej polovice nehnuteľnosti „H.“.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

„Okresný súd v Trenčíne, svojim rozsudkom sp. zn. 8 C 1163/1994 zo dňa 27. 2. 2004 zamietol návrh sťažovateľov, ako právnych nástupcov pôvodnej navrhovateľky R. W. (zomrela v čase konania), aby súd určil, že sú podielovými spoluvlastníkmi v jednej polovici nehnuteľnosti „H.“ zapísanej v LV č. 18 k. ú. T. T., ako parc. č. 843 – záhrada vo výmere 201 m², parc. č. 844 – dom s dvorom vo výmere 356 m², resp. aby odporkyni M. S. uložil povinnosť pre prípad scudzenia nehnuteľnosti vyplatiť navrhovateľom polovicu trhovej kúpnej ceny za ktorú nehnuteľnosť predala (podľa inzercie predaja polovica bola 8.000.000.-Sk).

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 19 Co 220/05 zo dňa 15. 12. 2005, doručeným dňa 12. 1. 2006, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, v dôsledku čoho sa rozsudok súdu prvého stupňa stal právoplatným. Obidva súdy súčasne zaviazali navrhovateľov T. W. a G. M. (M. W. bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov) na úhradu trov konania odporkyne, spolu vo výške 307.938,50 Sk.

Vzhľadom na nepripustnosť riadneho dovolania (§ 238 ods. 1 O. s. p.) podali sťažovatelia dňa 13. 2. 2006 podnet generálnemu prokurátorovi SR na podanie mimoriadneho dovolania, aby boli využité všetky opravné prostriedky podľa vnútroštátneho práva.

Generálna prokuratúra SR, ktorá pôvodne vybavenie podnetu odstúpila Krajskej prokuratúre v Trenčíne, po námietke o nedostatku objektivity preskúmania podnetu podriadenou prokuratúrou, kde je zhoda priezvisk krajskej prokurátorky (JUDr. K.) a právneho zástupcu odporkyne (JUDr. K.), vybavila podnet tak, že ho odložila. Písomné vyrozsudenie bolo doručené 12. 4. 2006.“

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd s poukazom na všetky uvedené skutočnosti takto rozhodol:

„1. Okresný súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 8 C 1163/94 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19 Co 220/05 porušil základné právo M. W., T. W. a G. M. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo vlastníť majetok zakotvené v čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy SR.

2. Zrušuje sa právoplatný rozsudok Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 8 C 1163/1994 zo dňa 27. 2. 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 220/05 zo dňa 15. 12. 2005 a vec sa vracia Okresnému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Priznáva sa primerané finančné zadosťučinenie M. W. v sume 2 mil. Sk, T. W. v sume 1 mil. Sk a G. M. v sume 1 mil. Sk, ktoré je Okresný súd v Trenčíne povinný vyplatiť do 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.

4. M. W., T. W. a G. M. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 57.628,- Sk..., ktorú je povinný Okresný súd v Trenčíne vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu na účet ich právneho zástupcu JUDr. L. M....“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. I. ÚS 110/03, IV. ÚS 14/03).

Predmetom sťažnosti sťažovateľov je tvrdené porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 1163/94 z 27. februára 2004 a rozsudkom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 220/05 z 15. decembra 2005, ktoré žiadajú zrušiť.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľmi napadnuté konanie okresného súdu a krajského súdu bolo právoplatne skončené 12. januára 2006, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu vo veci sp. zn. 8 C 1163/94 v spojení s rozsudkom krajského súdu vo veci sp. zn. 19 C 220/05.

Keďže sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súde doručená faxom 11. júna 2006 (originál doručený 13. júna 2006), teda zjavne po zákonnej lehote, ústavný súd nemal inú možnosť, než ju vo vzťahu k namietaným postupom a rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre oneskorenosť.

Ústavný súd ďalej uvádza, že na plynutie lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods.3 zákona o ústavnom súde nemá vplyv doručenie oznámenia o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania; rozhodujúci je dátum nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Ústavný súd už v tejto súvislosti opakovane

vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá povahu práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, I. ÚS 67/02, IV. ÚS 344/04).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2006